

Máté evangéliumában egy pásztorról olvashatunk, aki száz juh birtokosa, mégis egy elkóborló miatt fáradságot nem kímélve, elindul megkeresni azt. Látjuk, hogy egy olyan pásztorról van szó, aki nem csak legelteti a bárányokat, mint a béres, hanem tulajdonosa is azoknak. Más hasonlattal élve azt mondhatjuk, úgy gondoskodik róluk, mint jó szülő a gyermekeiről. Ebből némi képet kapunk a pásztor személyéről. De milyen egy juh? Esetlen, butácska, magát megvédeni nem képes, kiszolgáltatott. A túlélésük záloga, hogy a juhok a pásztor köré gyűljenek, akkor a pásztor oltalmazni és vezetni tudja őket. Ha elveszik valamelyikük, mindent megtesz, hogy megtalálja azt. Majd vállára veszi és hazaviszi. Ha megsérül csatangolása közben, meggyógyítja. Jézus pont ezt teszi. Méltán mondja magáról: *„én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.”* (Jn10,11) Így is tesz, miután az elcsatangolt bárányt, bűnével együtt magára veszi a kereszten. *„Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tért; de az Úr mindnyájunk vétkeit ő reá veti.”* (Ézs53,6) Tudják a juhok, ki a pásztoruk? Igen, tudják, hiszen ismerik pásztoruk hangját. (Jn10,4) Akkor miért kóborolnak el? Lehet, mert csábító az ismeretlen. Távollabb zöldebbnek tűnik a fű és messziről a farkas is báránynak látszik. Amikor észreveszi a bárány, hogy bajba jutott mit csinál? Béget. Ezt a hangot a pásztor meghallja, megtalálja elveszett báránykáját és segít rajta. Ám a báránynak annyira okosnak kell lenni, hogy legalább bégetnie kell, legalább válaszolni kell a pásztor kiáltására, ha már felismerte, hogy a pusztában jár és nem a zöldellő réteken!

Milyen hely a puszta, ahol jár? Kietlen vidék, szinte senki nem jár erre, csupán a próféták, akik test- és lélekedző területnek használják. Amúgy veszélyekkel teli, félelmetes hely. *„Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken”* (Lk 11,24), pusztában bolyong. Jézust is itt kísérti meg a Sátán. Keresztelő János pedig itt kap felszólítást: kiált! Mikor szokott az ember kiáltani? Amikor baj van. Kinek a szava kiáltott Jánosnak a pusztába? Az Isten szava. Ha pedig már Isten kiált, akkor aztán biztosan nagy baj van. Miféle veszedelemben vagyunk? A kárhozat veszélyében. Rossz irányba haladunk az úton. Isten azért kiált, mert meg akar állítani. Lelki pusztaságban vagyunk. A pusztában vízre van szükség, különben nem sokáig élhetünk. Jézus a jó pásztor és egyben az élő vizek forrása is, tehát jó nekünk Vele lenni. Többé nem kell félnünk és egyben okunk van az örömről, a zsoltárossal együtt, ujjongva énekelni! Isten első szava teremtette a világot. Isten második szava egy új kezdet hajnalán egy kiáltás, mely így hangzik: *„készítsétek az Úrnak útját!”* Ezzel a mondattal kezdődik a megváltás. A Jó Pásztor összegyűjti nyáját az örök életre, s vele együtt örül a nyáj. Krisztus ezt mondja: *„örüljétek velem”!* Velem nem vagytok elveszettek! Én vagyok az út, az igazság és az élet! Készítsük hát mi is az Úr útját, egyengessük ösvényét, azaz munkálkodjunk a Jó Pásztor szándéka szerint!

A mai ember első kérdése talán az lenne: megéri? Az örök élet akkora kincs, ami mellett minden földi érték eltölpül. Gyűjtsünk égi kincseket, amit a moly meg nem rág, rozsdá meg nem mar, hogy életünk hasonlatos legyen ahhoz, aki szántóföldben elrejtett kincset talál, örömeiben elmegy, eladja mindenét és megveszi azt a szántóföldet. (Mt13,44) De lehet, csak egyszerű, buta juhocskák vagyunk, akik nincsenek tudatában annak, hogy kincset találtak, akiknek talán néha eszükbe jut bégetni, de csodálatos módon ez mégis elég ahhoz, hogy a jó pásztor megtalálja minket, mert fontosak vagyunk neki. Sőt, a nevünkön szólít, a hajszalunkat is számon tartja, és ha a pusztában bolyongva szomjazunk, olyan forrásból itat, miután többé meg nem szomjazunk.

Vastagh Laci (Nőtincs)

